

KATEENA
KORTESUO

KUVITTANUT
OSSIPIRKONEN

VEVI

JA SYTYTYS-
PALAPIZZA

TAMMI

Veevi ja aivopieruverkkarit

Veevi ja kriisipuuropata

Veevi ja sytytyspalapizza

KATLEENA
KORTESUO

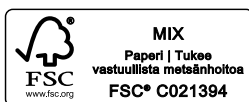
KUVITTANUT
OSSI PIKKONEN

VEEVI

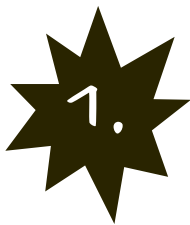
JA SYTYTYS-
PALAPIZZA

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos
Teksti © Katleena Kortesoja 2026
Kuvitus © Ossi Pirkonen 2026
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-952-04-8311-1
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

JOULUN VÄRIT: VIHREÄ JA PUNAINEN

– Veevi Viliina Kaurapelto!

Rehtori sanoi mun nimen mikrofoniin, ja mä hätkähdin. Olinko mä muka saanut jonkun stipendin?

Mä katsoin ihmeissäni ympäri juhlasalia, aivan kuin lukiokaverit voisi porukalla vahvistaa, että nyt oli kyllä käynyt joku virhe.

Aksu tönäisi mua olkapäähän ja kuiskasi: – Mee nyt! Sun nimi huudettiin!

Mä en keksinyt muuta kuin totella, vaikka ilmiselvästi oli sattunut joku moka tai väärinkäsitys. Mä nousin paikaltani, pujottelin rivin päähän ja kiipesin lavalle.

– Sinulle on myönnetty Hämeen Partiosäätiön johtajuusstipendi, rehtori julisti ja ryhtyi lukemaan saatekirjettä. – Stipendi myönnetään vuosittain joulujuhlassa toisen asteen opiskelijalle, joka on aktiivinen partiojohtaja ja menestyy samalla opinnoissaan.

– Anteeksi, mä nykäisin rehtoria hihasta ja kuiskasin hänelle hiljaa. – Pitäiskö sen mennä Aksulle?

Rehtori katsoi mua hämmentyneenä lukulasiensa yli.
– Mille maksulle? Ei tämä mitään maksa.

Rehtorin vastaus kuului mikrofonin kautta koko salille, ja kaikkialta alkoi kuulua tirskahtelua. Mä tunsin, kuinka puna hiipi mun kaulaa pitkin poskille. – Ei kun Aksulle.

– Mille paksulle? Rehtori näytti jo tosi hämmentyneeltä, ja juhlasalista alkoi kuulua naurunpärskähdyksiä.

– Siis eikö se stipendi ole Axel Berglöfille?

Rehtori kurtisti kulmia nauravalle salille ja tarkisti sitten kirjekuoreen kirjoitetun nimen. – Veevi Viliina Kaurapelto. Etkö se ole sinä, nuori neiti? Ei maksuja eikä paksuja.

Koko sali ulvoi jo naurusta, joten mä päätin lopettaa vänkäämiseni suosiolla. – Joo, olen mä.

Rehtori karautti kurkkuaan ja palasi asiaan. – Stipendin arvo on sata euroa, ja se tulee käyttää partiohankintoihin. Lisäksi Hämeen Partiosäätiö toivoo raporttia stipendin käytöstä kevätkauden aikana.

Mä niiasin, kiitin ja otin kirjekuoren vastaan, kun en muuta osannut. Koko sali hurrasi ja vihelsi, koska episodi oli ollut ilmeisesti viihdyttävämpi kuin opettajien joulunäytelmä.

Kun mä pääsin takaisin paikalleni, Aksu kuiskasi:
– Sä olet taatusti ainoa ihminen, joka kieltäytyy satasen stipendistä koko lukion edessä.

– Miksi tätä ei myönnetty sulle, koska sä olet koulussa mua parempi?

– Mitä väliä sillä on? Partiosäätiö on ehkä painottanut johtajuutta, koska sä olet vartionjohtaja ja mä olen virallisesti sun kakkonen. Sä oot ihan taatusti ansainnut ton.

– Mutta -

– Sitä paitsi sun keskiarvo on ihan tarpeeksi hyvä.

– Me voidaan jakaa tää.

Mä tunsin jostain syystä huonoa omaatuntoa, joten tyrkytin kirjekuorta Aksulle.

– Pää kii. Se on sun. Muista ottaa joku kuitti talteen, koska sun pitää raportoida ton käytöstä.

Mä kurkistin varovasti kuoreen, josta vilkkui vihreä seteli. Mä en ollut koskaan nähnyt satasen seteliä liveinä.

Kun mä kääntelin kirjekuorta, mä aloin lopulta tajuta, että se seteli oli oikeasti mulle.

– Ootko sä nyt kateudesta vihreänä?

– Mä alan nähdä punaista, jos sä vielä kerran tyrkytät sitä seteliä mulle.

– Sä olet tollainen keltanokka stipendien saamisessa.

– Jos sä oot liian sinisilmäinen, joku huijaa ton setelin sulta.

– Sitten kyllä ois mieli mustana.

– Ainakaan sä et ole harmaata massaa.

– No niin, olkaahan hiljempaa siellä keskikirivillä, rehtori keskeytti. – Seuraavaksi lauletaan yhdessä *Valkea joul*.

TULOSSA VUOSIKYMMENEN TALVILEIRI

Me oltiin sovittu Tehopikkareiden kanssa ylimääräinen partiokokous joulun välipäiviksi. Paras tapaamispaikka oli Aksun mummon kahvila Kaneli, koska sieltä sai halvalla joulusta ylijääneitä tähtitorttuja ja piparkakkuja.

Me tietenkin mentiin Aksun kanssa Kaneliin etuajassa valmistelemaan kokousta. Kun siirsi kaksi nurkkapöytää yhteen, siitä sai sopivan kokoisen alueen Tehopikkareille. Me oltiin tulostettu kaikille talvileirikirjeen luonnos, koska johtajaneuvosto oli pyytänyt siihen kommentteja.

Kartsari harppoi ekana sisään ja ravisteli lunta pipostaan. Sen paksupohjaisista lenkkareista jäi märät lätäköt ovensuuhun. – Ihan hirveä ilma, Kartsari tuhahti. – Siis hyvä että sataa vihdoinkin lunta, mutta ei sitä tarttis tulla puolta metriä kerralla.

Kartsari jätti takkinsa tuolin selkämykselle ja lähti hakemaan tiskiltä kolmea joulutorttua, valtavaa piparitornia

ja jättikuppia kaakaota. Kun se palasi pöytään, melkein kaikki muutkin oli jo tulleet. Enää puuttui Pinja ja Pietu. Porukka siirteli tuoleja, riisui lumisia takkeja ja haki Birgitin tekemiä herkkuja tiskiltä.

– Noh, mitä tuli joululahjaksi?

Jordan kysyi istuttuaan alas ja kaapattuaan kaksi piparia suuhunsa.

– Mä sain HPK:n fanipaidan! Kartsari julisti voitokkaasti.

– Mä sain uudet rumpukapulat, Vaavi sanoi ja naputteli sormillaan komppia pöytää vasten.

– Mä sain racleten, Emppu mutisi hupparinsa sisältä ja pyyhki sinisiä hiuksiaan sivuun otsalta.

– Minkä rakkineen? Kartsari kysyi. – Joku keittiöväline?

– Joo, se on vähän niin kuin pöytägrilli. Jokainen voi paistaa sillä omanlaisia annoksiaan.

– Grilli? Voiko sillä tehdä lihaa? Kartsari innostui välittömästi. – Tuo se joskus Tehopikkareiden kokoukseen!

Myös Aksu ja Jordan näyttivät toiveikkailta, kun ne tajusivat mahdollisuuden lihan grillaukseen keskellä talvea.

– Sillähän voi tehdä myös fondueta, Viivi muistutti.

– Jos fonduessa ei ole lihaa, se ei ole kunnon ruokaa, Kartsari ilmoitti.

– Pöljä, fonduessa voi ihan hyvin olla lihaa. Sitä käristetään tikuissa yhteisessä padassa.

– Tää kuulostaa koko ajan paremmalta, Kartsari mutisi haaveillen. – Koska pidetään seuraava kokkikokous?

Keskustelu katkesi, kun Pinja ja Pietu tulivat sisään kymmenen minuuttia myöhässä.

– Anteeksi hitaus, Pinja huusi ennen kuin ulko-ovi oli ehtinyt kiinni.

– Siellä on ihan kamala räntäsade, Pietu jatkoi ja tömisteli kenkiään Kanelin lattiaan.

– Ei se haittaa, Kartsari sanoi laupiaasti. – Me aiotaan pitää seuraavaksi kokkikokous, jossa dipataan lihaa, grillataan lihaa ja pariloidaan lihaa. Sä saat Pinja varmaan jotain tofumakkaraa tai soijanakkia.

– Ihanaa, että sä aattelet mua, Pinja liverteli ja riisui märkää anorakkiaan. – Sitten kun mä grillaan itselleni kokkikokouksessa suklaabanaania, mä paistan sulle suklaamakkaran.

Pinja tuli pöydän viereen ja lätkäisi sanojensa painikkeeksi Kartsaria takaraivoon märällä pipolla. – Ja se on sit pakko syödä.

– Ei saa lyödä ihmisiä! Vartionjohtajat! Puuttukaa väkivaltaan! Kartsari esitti pipoturmassa vakavasti loukkaantunutta.

– En mä mitään nähnyt, Aksu sanoi viattomasti.

– En mäkään. Kartsari taas kuvittelee jotain, mä vahvistin ja haukkasin mun piparkakku-kinkkupasteija-yhdistelmää.

Pinja näytti kieltään Kartsarille, näpisti yhden kerroksen Kartsarin piparitornista ja istui alas. – Mistä te olitte puhumassa?

– Joululahjoista, mut nyt meidän on pakko mennä kokouksessa eteenpäin, mä vastasin ja nypin piparin-muruja ja kinkkukuutioita mun paidalta. – Hiihtolomalla on lippukunnan talvileiri.

– Joo, Aksu täydensi. – Vanajan Varstat täyttää 90 vuotta, joten meillä on juhlaleiri jossain vähän paremmassa paikassa. Johtajaneuvosto on tehnyt ekan version leirikirjeestä, ja meidän pitää kurkata teksti ennen kuin se lähtee jäsenille.

Mä jaoin jokaiselle leirikirjeet. – Tsekatkaa läpi ja merkatkaa sinne kommentteja. Mitä puuttuu ja mitä on turhaa?

– Täältä puuttuu kaksi pilkkua, Pietu huomautti.

– Merkkaa paperiin, niin mä toimitan sen Leinoselle.

– Minne omat allergiat ilmoitetaan? Emppu kysyi.

– Tässä käsketään kertomaan ruokavaliot, mutta meili-osoite puuttuu.

– Hyvä pointti. Merkkaa säkin sinne kommentti. Leinonen haluaa nää meiltä paperilla.

Tehopikkarit pyöritteli silmiään, sillä kaikki tiesi Leinosen anti-digitaalisuuden. Kaikki asiat piti olla Leinosen mielestä tulostettuna tai käsin kirjoitettuna. Ei netissä, kännykässä, meilissä eikä varsinkaan somessa. Leinosen top 3 -viestintätavat olivat ruutuvihko, kirjekyyhkyt ja morsetus.

Viivi laski paperin pöydälle. – Siis onko meidän leiri jossain Peurungassa? Onks se Lapissa?

Kartsari pyöritteli silmiään. – No ei todellakaan ole. Se on Savossa.

Aksu huokaisi. – No ei todellakaan ole. Peurunka on Jyväskylän lähellä.

– Eikö Jyväskylä muka ole Savoaa? Kartsari tivasi yllättyneenä.

– Juu, ja Turku liitettiin just Hämeenlinnaan, Jordan jatkoi.

– Rovaniemihän on nykyään Pirkanmaalla, Vaavi täsmensi ja tarkisti Nalle Puhista verensokerinsa.

– Mun käsittääkseni käsivarren Lappi siirrettiin just Etelä-Karjalaan, koska tarvittiin maasilta Suomenlahden yli, Pietu analysoi.

– No niin lapset, rauhoittukaa, Aksu keskeytti ideamyllyn. – Leiri on siis Peurungassa, ja se on Keski-Suomea.

– Joku kolmen tunnin bussimatka täältä, mä täydensin.

– Jos tää on 90-vuotisjuhlaleiri, Pinja mutisi nostamatta katsettaan paperista, – varmaan tuolla on vähän paremmat puitteet kuin joissain normaaleissa seurakunnan leirikeskuksissa?

– Joo, ja ilmeisesti lippukunta on kerännyt tota varten tavallista paksumman matkakassan, Aksu selitti.

– Johtajaneuvosto haluaa houkutella mahdollisimman paljon porukkaa mukaan, mä jatkoin. – Vähän parempi leiri, mut vähän halvempaan hintaan.

– Täällä ohjelmassa on kylpylää ja pulkkamäkeä, Kartsari innostui. – Mä ainakin lähden.

Pietu luki kirjettä tarkemmin ja ähkäisi. – Me sit nukutaan kamiinateltassa. Siellä on kylpylää ja kaik-

kea, mutta miks lippukunta ei satsaa kunnon hotelli-huoneisiin?

– Hotelli ois ihan liian kallis, mä muistutin. – Pienet nukkuu kämpässä ja me isot ulkona teltassa.

– Jos helmikuussa on korkeet hanget, niin saadaan varmasti kylpylä myös meidän teltaan, Vaavi suri. – Ja ihan ilmaiseksi kamiinan takia. Me ei mitenkään saada kaikkee lunta lapioitua pois pystytysvaiheessa.

– Ei hätää. Otetaan mukaan ilmapatjat ja kumiankat, Jordan lohdutti. Se taputti Vaavia empaattisesti päähän niin, että sen kaikki rannekkeet ja remmit rahisi toisiaan vasten.

– Otetaan myös snorkkelit, Viivi ehdotti.

– Ja räpylät, Emppu sanoi hupparinsa sisältä.

– Mä tuon pillejä, niin voidaan tehdä poreallas! Pinja riemastui.

– Mä pakkaan mukaan meidän akvaariokalat, niin nekin näkis vähän maailmaa, Kartsari innostui.

Mä jäin miettimään majoitusta. – Me muuten varmaan nukutaan pj-teltassa Kotkien kanssa, koska nekin on samoajia.

– Kotkien? Eiks ne oo se tosi tiukkapipoinen kisaaja-porukka? Pinja kysyi epäilevästi.

– Joo, ne on kantaneet jo varmaan kolme voittopokaalia Pirtin vitriiniin, Pietu todisti.

– Siellä on se joku Vertti, joka aina mulkkaa meitä tosi arvostelevasti, Viivi muisti.

– Älkää nyt jaksako, Aksu keskeytti. – Antakaa niille ees mahdollisuus.

– Ei kaikelle tarvitse antaa mahdollisuutta, Emppu mutisi. – Esimerkiksi pieruille ei tarvi antaa mahdollisuutta.

– Eikä 80-luvun Toyota Corollalle, Jordan huomautti.

– Eikä Pinjan kasvisruualle! Kartsari jatkoi.

– Hei! Se on hyvää! Mä en anna sulle mahdollisuutta päästä täältä elävänä pois!

– No niin! mä torppasin Tehopikkarit ennen kuin niiden visiot menis yhtään pitemmälle. – Ei me olla edes tutustuttu Kotkiin, joten ne voi olla ihan OK.

Mä tosin muistin, että Kotkien vartionjohtaja katse-li mua viimeksi tosi ilmeettömästi lippukunnan pikkujouluissa. Kotkat ei varmaan pitäneet Tehopikkareita yhtään minään, varsinkaan viimekertaisen pikkujoulukatastrofin jälkeen. Eihän me oltu käyty edes kisoissa eikä tuotu yhtään pokaalia lippukunnalle. Kotkat piti meitä varmaan jonain idioottiporukkana tai häpeäpilkkuna.

Mä yritin kuitenkin karistaa pahat aavistukset mielestä. Ehkä Kotkille ja niiden hapannaamaiselle vartionjohtajalle piti antaa vielä yksi mahdollisuus.

Yhtäkkiä Emppu hihkaisi puhelimensa äärestä. Se oli googlaillut jotain. – Kattokaa! Siellä Peurungassa on Suomen pisin vesiliukumäki!

Kartsari tarttui heti Empun puhelimeen. – Onko oikeesti? Näytä!

Emppu luki tekopirteällä mainosäänellä yliartikuloiden: “Kiipeä kierreportaat 14 metrin korkeuteen ja laske huima 130 metriä pitkä vesiliukumäki, josta riittää riemua uudelleen ja uudelleen.”

Kartsari täydensi: – Siinä mäessä on myös ajanotto! Saadaan hyvä kilpailu! Mä tietty voitan, mutta mua oikein jo jännittää, että kuka teistä reppanoista tulee toiseksi.

– Muistakaa, että me ollaan kylpylässä vain yksi päivä, mä muistutin vanhana ilonpilaajana. – Mut siellä leirillä on kyllä paljon muutakin tekemistä.

Muut jatkoi kirjeen lukemista, kun Aksu katsoi ulos Kanelin isosta ikkunasta.

– Nyt on muuten tosi luminen talvi, se mietti. – Kinokset voi olla Keski-Suomessa sit hiihtolomalla jo ylimetrin.

– Yli metrin? Viivi innostui välittömästi. – Vaavi voiseistä hangessa suorana, eikä siitä näkyis pätkeäkään!

– Niin säkin voit, Vaavi vastasi ja hörppäsi teetään.
– Ja parempi ois, jos susta ei kuuluis mitään.

KAMAT KASAAN, ROINAT RINKKAAN

Oli vihdoin hiihtoloman eka päivä, ja lauantaiaamu vaikutti aika nätiltä. Mä makasin vielä mun huoneessa peiton alla. Ikkunaverhoja avaamatta pystyi näkemään, että ulkona oli tosi kirkasta ja aurinkoista.

Itse asiassa yllättävän valoisaa.

Mä katsoin hämmentyneenä kelloa. Sitten vasta mä tajusin, kuinka pitkään olin nukkunut. Kello oli jo vartin yli ykstoista. Ihan kuin oisin joku seiskaluokkalainen, joka tarvii kahdentoista tunnin yöunet ja syö aamupalaksi makkaraperunat ja lihapiirakan kello kaksi ilta-päivällä.

Huomenna olisi lähtö talvileirille, joten tänään oli tiedossa pakkauspäivä. Mä en jaksanut nousta ihan vielä ylös lämpimästä sängystä, mutta mä kurkkasin puhelimesta Leinosen lähettämää leirikirjettä ja varustelistaa. Se oli tietty tullut vanhan ajan kirjepostina, mutta mä olin ottanut siitä valokuvan.

Peurunkaan oli luvattu pakkaskeliä ja paljon lunta, joten villavaatetta tarvittaisiin aika paljon. Ja tietty piti raahata mukaan normaalien leirikampeiden lisäksi pulkka, kylpyläkamat ja viidet varalapaset.

Mä pakotin itseni vihdoin ylös sängystä ja puin päälle mun vanhat collegehousut ja kirjavan villapaidan. Meidän vanha talo oli aika viileä, joten myös villasukat olivat mun vakiovaruste aina talvisin.

Yläkerran pienessä aulassa mä pysähdyin ja koputin Viivin ja Vaavin oville. – Herätys! Mä meen peseen jo hampaita. Tulkaa perässä kun ehditte.

Molempien ovien takaa kuului epämääräisiä ynähdyksiä, voihtetta ja melodramaattista ulinaa. Vaavin huoneessa tömähti, kun se heitti kiukkuisesti jonkun pehmolelun ovea vasten. Mä pudistin päätäni. Aina ei oikein tiennyt, oliko mun siskot yläkouluikäisiä vai tarhaikäisiä. Ainakin niillä oli ikuinen uhmaikä.

Aamupalan jälkeen me alettiin pakata. Mä menin hakemaan ulkovajasta meidän vanhoja pulkkia. Ne näyttivät aika karuilta ja naarmuisilta. Yhden vetonaru oli katkenut, mutta sillä ei ollut mitään väliä. Ei meitä kukaan kiskoisi pulkassa, ja pulkan pystyi kyllä kantamaan mäkeä ylös ihan vaan kainalossa.

Mutta mitenkäs noi naarmut pohjassa? Onkohan pulkkien pohjat niin karheita, ettei niissä ole enää yhtään luistoa? Mä laskin yhden pulkan maahan ja kokeilin

sen liukuvuutta varovasti yhdellä jalalla. Tietenkin se liukui, koska mun paino ei ollut kokonaan pulkassa.

Mut mitä jos mä oon siinä kyydissä koko painolla? Tarttuuko pulkka sitten pohjastaan hankeen? Mä astuin toisellakin jalalla kyytiin. Ennen kuin mä ehdin tajuta yhtään mitään, pulkka lipesi mun alta ja mä tömähdin ahterilleni maahan.

Kun mä tarkemmin mietin, on ihan erityisen tyhmä idea testata pulkan luistoa kävelemällä siinä. Mä nousin ylös, putsasin takapuolen lumesta ja vilkaisin varmuuden vuoksi ympärilleni. Ei kai kukaan nähnyt? Piha-koivussa istui orava, joten mä heristin sille etusormea ja komensin sitä. – Tästä et sitten kerro ikinä kenellekään.

Mä merkkasin pulkat tussilla isoin kirjaimin: KAURA-PELTO. Sidoin ne kaikki kolme nipuksi pakkaushihnalla ja nostin pinkan ulos oven eteen. Toivottavasti joku muukin kokeilisi seisomapulkkailua. Sitten mä en olisi ainoa, jolla on takalisto mustelmilla.

Ulkovajassa oli myös mun rinkka, joten mä ravistin sen pihalla puhtaaksi pölystä ja roskista. Kun mä menin sisälle, mun kengissä tuli iso kasa lunta tuulikaapin lattialle. Heitin rinkan selkään ja kiipesin yläkertaan omaan huoneeseen pakkaamaan tavaroita.

Sängyllä odotti jo mun keräämiä alusvaatteita, kerrastoja ja sekalaisia partiokamoja. Mä tykkäsin pakata pieniin muovipusseihin aina yhden päivän alusvaatteet: sukat, alkkarit ja topin. Leirillä oli sitten kätevä lähteä saunaan tai kylpylään yhden nyssykan kanssa kerrallaan.

Mä yritin etsiä vaatekaapista myös mun toista villapaitaa, mutta sitä ei löytynyt mistään. Niinpä mä lähdin alakertaan isken kaapille. Sieltä vois saada varastettua villapaidan ja ehkä jotain muutakin hyödyllistä.

Kun mä menin porukoiden makuuhuoneeseen, siellä oli jo Vaavi. Se oli penkomassa äidin villapaitahyllyä. Mä katsoin sen löytöjä. – Riittääkö sieltä mullekin?

– Juu, ihan hyvin riittää, Vaavi nyökkäsi kasaa kohti.
– Nyt kun äiti on Thaikuissa, kaikki sen villavaatteet on täällä.

– Mä voisin tosin ottaa isken paidan, kun ne on vähän isompia. Sinne mahtuu kätsästi alle mun oma norjalais-neule.

Makkarin ovelta kuului askelia. Viivi oli just tulossa, mutta se pysähtyi kynnykselle, koska pieni huone oli vähän turhan ahdas. Samassa mä tajusin, että Viivillä oli päällään se mun kadonnut villapaita. – Hei! Toi on mun neule! Mä etin sitä just äsken!

– No mut ethän sä enää tätä tarvitse, jos sä aiot kössiä isken paidan?

– Mitä sä sitten tulit etsimään täältä, jos oot jo pöllinyt mun villaneuleen? mä tivasin. – Et sä tarvitse enempiä paitoja.

– Mä tulin hakemaan mun villasukat. Mä näin ne Vaavin jalassa, Viivi katsoi pikkusiskoaan moittivasti.

Vaavi pudotti salamannopeasti kädessään olleen villapaidan sukkiensa peitoksi. – Et sä ole mitään nähnyt.

Mä vilkaisin Viiviä. – Kenen reisitaskuhousut sulla on muuten jalassa?

– Nää on Artun. Se on mun uus poikaystävä, ja se on tosi ihana tyyppi.

– Älä sit pakkaa noita leirille. Ne tulee muuten ihan nokisina takasin. Eikä se Arttu taatusti arvosta mitään kipinän polttamia reikiä pöksyissään.

– No en mä tietenkään ota näitä. Mä oon jo pakannut itelleni sun reisitaskuhousut, Viivi raportoi tyytyväisenä.

Me oltiin sovittu Leinosen kanssa yhteisten kamojen pakkaaminen Pirtin varastolle kahdeksi. Teho-pikkareiden tehtävänä oli lastata lippukunnan tavarat Leinosen autoon, ja se lupasi kuskata kamat aamulla yhteislähtöön.

Aksu tuli hakemaan meitä kymmentä vaille. Me otettiin Viivin ja Vaavin kanssa valmiina meidän talon eessä. Hengitys huurusi. Meillä kaikilla oli pipo syvällä päässä, ja käsissä oli paksut rukkaset. Kun Aksu pysähtyi tien varteen, mä avasin oven ja hyppäsin tutulle etupenkille. Viivi ja Vaavi sulloivat itsensä taakse. Autossa oli ihanan lämmin.

– Keitä kaikkia on tulossa pakkaamaan? mä kysyin ja käänsin huutavaa puhallinta vähän pienemmälle.

– Emppu ei pääse, kun se on Karon kanssa, mutta muut on kai tulossa.

Kun me ajettiin Pirtin pihaan, Leinosen ruostepilkkuinen auto oli jo parkissa varaston oven edessä

peräluukku ylhäällä. Leinonen oli avannut riippulukon, ja paraikaa se hivutti isoa liukuovea sivuun.

Kartsari seisoj oviaukon vieressä jalkoja tömistellen, takin kaulukset ylhäällä. Sillä ei ollut pipoa ollenkaan, vaikka oli hirveä pakkanen. Kartsarin nenä ja korvat oli ihan punaiset, mutta ilmeisesti sen tukkatyyli ei ois mitenkään kestänyt litistävää päähinettä.

– Villehard Hippokrates Keijo Karttamäki! Missä sun pipo on? Aksu käytti heti tilaisuuden hyväkseen naljailakseen Kartsarille.

Kartsari kouraisi välittömästi lunta maasta ja heitti Aksua lumipallolla. – Hiljaa siellä. Mä otan kyllä pipon leirille, mut en mä sitä kaupungissa pidä. Se pilais mun tyylin.

– Noh-noh, pojat, Leinonen mutisi enemmän tavan vuoksi kuin oikeasti komentaen. – Missäs loput Tehopikkarit on?

– Pinja ja Pietu on aina myöhässä, Kartsari raportoi.
– Mut Jordan tulee varmaan ihan kohta.

Leinonen kaivoi taskustaan käsin kirjoitetun tavaralistan ja asetti lukulasit nenälleen. – Lumilapio ja iglu-muotti. Ne ovat varmaan jossain tuolla ylhäällä.

Kartsari huomasi tavarat varastohyllyn toiseksi ylimmällä tasolla, joten se kiipesi hyllyn alimmalle poikki-puulle. Sieltä se ylettyi kurkottamaan meille lapion ja muotin.

Jordan tuli varastoon pipo päässä ja mustat pitkät hiukset kuurassa. – Mäkin haluan kiivetä! Mitä mä voin hakea?

100% MYÖTÄHÄPEÄTAKUU

Partioporukka Tehopikkarit lähtee talvileirille lumiseen Keski-Suomeen. Mukana on myös toinen vartio Kotkat, joka tunnetaan tiukka-pipoisuudestaan. Voivatko Kotkat ikinä arvostaa Tehopikkareiden sekoilua? 17-vuotias vartionjohtaja Veevi yrittää parhaansa mukaan huolehtia siitä, että kukaan ei huku hankeen, katoa kylpylään tai paahdu puolijoukkue-teltaan. Jostain syystä kaikki kuitenkin kulminoituu aina katastrofin!

Tämä kirja kertoo, miksi kädet pitää pestä aina ennen tikkupullan tekoa ja mitä on tatuoituna hävittäjälentäjä-mummo Sirpa-Maija Gyllendorfin vasempaan pakaraan. Samalla opitaan, miten kaksi erilaista ryhmää voi hitsautua yhteen. Veevi-trilogian päätösosa on koomisia tapahtumia tulvillaan!

VAROITUS!
TÄTÄ KIRJAA EI SAA KÄYTTÄÄ
MAKKARANPAISTOON
KOULUN RUOKALASSA!

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-8311-1